

[Justitsministeren.]

steren om Dommens Rigtighed, vilde det ikke have nogen Mening at meddele Tilladelse til, at Sagen blev indbragt til Prøvelse ved Højesteret.

Da der, som anført, netop var Enighed mellem de Jurister, der havde denne Sag til Behandling, om Afgørelsens Rigtighed, og da Rigsadvokaten udtrykkelig udtaler det samme, havde det efter min Mening, som Sagen forelaa, ingen særlig Interesse, at Rigsadvokaten sluttede sin Indstilling med, at han, under Hensyn til Sagens principielle Betydning, dog ikke skulde modsætte sig, at den ansøgte Anketilladelse meddeltes. Thi naar han har brugt dette i og før sig ejendommelige Udtryk, at han ikke vilde modsætte sig Anketilladelsen, maa det ses i Relation til, at ogsaa han, som jeg udtrykkelig har nævnt, udtalte, at de faldne Domme var rigtige, saaledes at Anketilladelsen altsaa praktisk talt ikke vilde kunne føre til noget andet Resultat end de tidligere Domsafgørelser, ikke til noget andet Resultat end at trække Sagen ud i Maaneder og at paabebyrde forskellige en Række overflødige Udgifter.

Jeg maa derfor fastholde, at denne Sag, som i øvrigt alle Spørgsmaal om tredie Instans-Bevillinger, er behandlet rent sagligt og juridisk. Det er ogsaa min Forpligtelse som Justitsminister, da enhver Borger, uanset politisk Opfattelse, selvfølgelig har Krav paa den samme Retsstilling over for Domstolene, og ud fra denne principielle Betragtning har jeg da heller ikke drøftet Justitsministeriets Afslag med politiske Myndigheder.

Det vilde derimod omvendt efter min Mening være at blande Politik ind i en efter Justitsministeriets Opfattelse utvivlsom juridisk Afgørelse, om jeg, det være sig af Fejghed eller af andre Grunde, vilde have tilladt Appel, blot fordi Andrageren i dette Tilfælde var en politisk Fraktion, thi i den Art Forhold er dette ganske irrelevant, juridisk set, og lige saa irrelevant er det naturligtvis, at Ministeriets Opfattelse bagefter kritiseres paa en Generalforsamling. Det kan være beklageligt, at man ikke har formaaget at holde Partipolitik og Jura ude fra hinanden over for et rent juridisk Fortolkningsspørgsmaal, men denne Omstændighed kan hverken foranledige, at Rigs-

advokaten eller Justitsministeriet skulde ændre deres Opfattelse af de faldne Dommers Rigtighed eller i øvrigt, at der kan ske andet eller mere fra juridisk Side i denne Sag.

Det foreliggende Spørgsmaal om Appel maa derfor betragtes som endeligt afgjort.

Ordføreren for Forespørgerne (Jens Thomsen): Den højtærede Justitsminister begyndte med at spørge, hvad Meningen var med Spørgsmaalet. Hensigten med vort Spørgsmaal er ikke alene at faa Slagteriets Bestyrelse frifundet ved Højesteret, men Hensigten er ogsaa at gøre endnu et Forsøg paa at faa Regeringen til at forstaa det uholdbare i fortsat at give Landbruget daarligere Arbejdsvilkaar end andre Erhverv og at faa en Højesteretsafgørelse paa dette vigtige Spørgsmaal, om en Minister ved Hjælp af en Bemyndigelseslov kan genindføre en Lov, der er afskaffet af Rigsdagen. Slagteriets Bestyrelse er idømt Straf, fordi den ikke kender Forskel paa de to Handlinger, der betegnes ved „Hjemførsel“ og „Hjemtagning“, men det er ogsaa kun to Udtryk for en og samme Handling. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at fremkomme med forskellige Citater.

I Anklageskriftet staar der, at Bestyrelsens Medlemmer anklages „for at de den 30. September 1935 som Betaling for til engelske Aftagere leverede Slagteriprodukter har hjemtaget 1 000 £ i Pundnoter uden at opfylde Hjemførselspligten“. Den højtærede Justitsminister bebrejdede os den sproglige Uddannelse, men jeg tror nok her stilles overmenneskelige Krav til Folkets sproglige Uddannelse, naar det skal finde Forskellen paa de to Handlinger „Hjemførsel“ og „Hjemtagning“. Jeg maa bede ærede Medlemmer holde fast ved, at Slagteriets Bestyrelse sættes under Tiltale, fordi den har hjemtaget 1 000 Pund Sterling uden at hjemføre dem, som der staar i Anklageskriftet, og jeg maa bede de ærede Medlemmer tænke alvorligt over den afgørende Forskel paa de to ægte danske Udtryk „hjemtage“ og „hjemføre“, som efter min Overbevisning er to Benævnelser for en og samme Handling.

Der er maaske ikke andre Medlemmer i dette høje Ting, der forstaa Forskellen paa de to Handlemaader end den forhen-